

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XXXVII ВЕРЕСЕНЬ — 1987 — SEPTEMBER

Ч. 369

Одумівка Світлана Ліщина
— княжна Комітету Українців Канади,
відділ Торонто, в 1985-1987 роках.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

В. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario
Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Pentincton, B.C. Y2A 6X3

Vira Kanareisky
6639-43 Rd., Rosemount
Montreal, P.Q. H1T 2R7

в США:

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах. Німеччині:

Muchajlo Ihnatenko
2 Hamburg — Wandsbek
Lesserstr. — 225
West Germany

в Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

в Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

Редагує Колегія:

Л. Ліщина — редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий,
О. Пошиваник,
О. Харченко, Л. Павлюк.
Адміністратор Зіна Корець

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ace.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

- У США, у Канаді і в Україні** 20.00 доларів
Ціна одного примірника: 2.00 дол.
- В Австралії** 13.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.60 дол.
- В Англії і Німеччині** 14.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.65 дол.
- В усіх інших країнах Європи** 13.50 (америк.)
Ціна одного примірника: 1.35
- В усіх країнах Південної Америки** 12.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадських центів.

Редакція не приймає матеріялів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: ОКО — Шумук на Зустрічі ОДУМ-у. А. Лисий — Зустріч ОДУМ-у — 1987р. 1000-ліття християнізації України. Слово Ол. Пошиваника на Зустрічі. Ще одна градація. П. Яцик — Дем'янюк і структура організацій. Н. Павленко — 20-ий Табір Виховників. О. Пошиваник — Ой, сину, як ти батька збаламутив. О.Б. — Товариська зустріч. О. Коновал — І. Багрянний — оборонець покривджених. О. Сергієнко — Спогади Кислиці. 21-ий Табір Виховників. Л.М. Суперзірка — "Динамо" Київ. Хроніка. Сторінка Юн. ОДУМ-у. Листи до редакції.

ДАНИЛО ШУМУК НА ЗУСТРІЧІ ОДУМ-У

Зустріч ОДУМ-у відбулася цього року на „Лейбор дей“ вікенд, 4 до 6-го вересня 1987 р. на оселі ОДУМ-у „Україна“ коло Лондону в Канаді. Зустріч звеличав своєю присутністю дисидент-борець і патріот Данило Шумук.

В суботу Данило Шумук зустрівся з активом ОДУМ-у та особами з демократичних середовищ. В зустрічі та обміні думками з ним взяли участь: Олексій Пошиваник (гол. ЦК ОДУМ-у), Віктор Педенко (гол. комітету Зустрічі), Мар'ян Дальний (ред. „Нових днів“), Леонід Ліщина (ред. „Молодої України“ — журналу ОДУМ-у), Анатолій Лисий (гол. видавничої спілки „Українські вісті“, які в 1983 р. видали книгу Данила Шумука під назвою „Пережите і передумане“), Олексій Коновал, Дмитро Кислиця, Євген Федоренко, Валя Родак, Борис Яремченко, Іван Данильченко, Олександр Харченко, Григорій Мороз, Федір Подопрігора, Микола Мороз та інші.

Керівники ОДУМ-у подбали про зустріч Д. Шумука з канадійською пресою та телевізійною станцією міста Лондон. В понеділок, 7-го вересня місцева газета The London Free Press помістила довгу статтю-інтерв'ю Д. Шумука з його фотографією під назвою „Життя в неволі не може вбити духа — українець і далі бореться“. На першій сторінці газети переповідається про його поневіряння, про незavidну долю українською народом поневоленого комуно-російською імперією, русифікацію України та незavidну її дальшу долю.

Данило Шумук виступав з коротким словом до одумівців та численної публіки, що виповнила залу дому оселі і на бенкеті та на концерті мистецьких одиниць ОДУМ-у.

Зустріч ОДУМ-у розпочалася традиційною вечірною для молоді у п'ятницю, 4-го вересня. Суботня програма включала спортові змагання філій у відбиванці та гольфі. Першунами відбиванки були дружина дівчат з Чикаго і дружина хлопців з Торонто.

Суботу, другий день Зустрічі ОДУМ-у, присвячено Володимирові Великому, князеві України-Русі, тому на бенкеті Наталка Павленко, заступник голови ЦК, говорила на тему Хрищення України. Тарас Ліщина говорив про мету і завдання ОДУМ-у.

На бенкеті Ол. Багнівський передав на руки дирекції оселі „Україна“ плакат, вирізьблений із дерева, зображаючи 1000 ліття Хрищення України, роботи пана Тарана із Індіяна, США. Галина Грушецька запропонувала, щоб ОДУМ, який заініціював побудову пам'ятника митр. Василеві Липківському, розпочав і пропагував ідею надання митр. Липківському відповідними установами звання україн-

ського святого. На бенкеті зустрічі також говорилося, щоб українська громада популяризувала в річницю 1000-ліття Хрищення України-Русі масові поїздки на прощі тими, яким нічого не загрожує, до святих місць Києва, а не на святу землю, в Ізраїль.

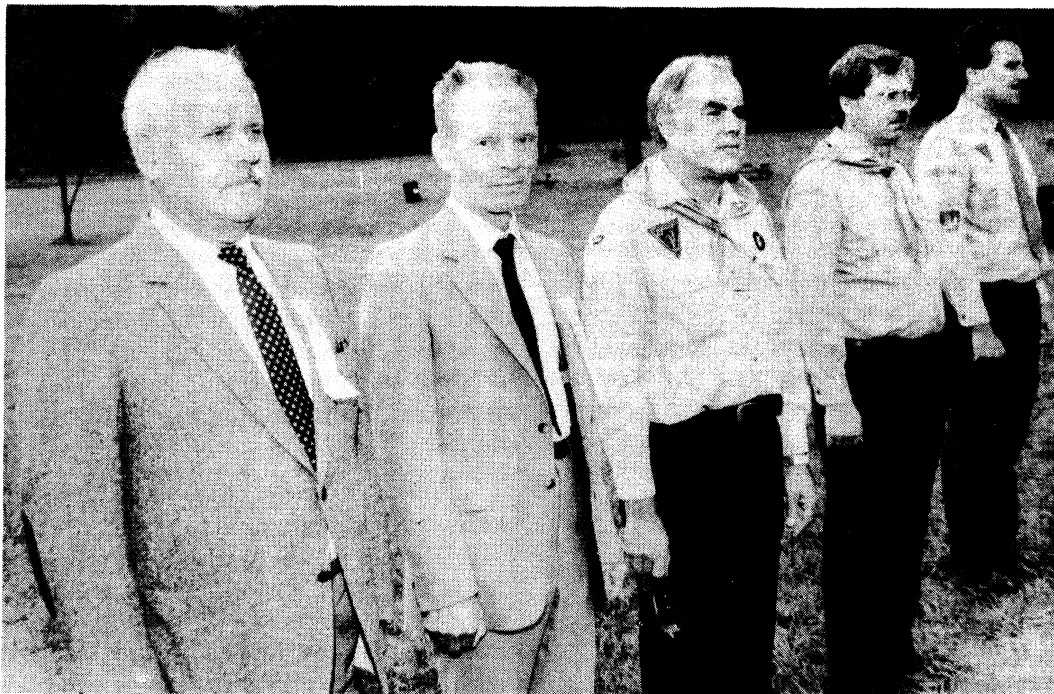
Неділю, третій день Зустрічі, призначено на вшанування основоположника і почесного члена ОДУМ-у Івана Багряного, якому, якщо б він жив ще й сьогодні, було б 80 років. За ініціативою Ів. Багряного створено ОДУМ, його середовище творило філії і допомагало їм у праці. Іван Багрянний написав гимн ОДУМ-у „Вперед, сини народу“ та марш ОДУМ-у „Ми об'їхали землю навколо“. Доповідь про життя і творчість Івана Павловича Багряного виголосив Олексій Коновал під час концерту. У концерті виступали мистецькі одиниці філій Торонто, Лондон, Детройт та Чикаго: ансамбль бандуристів із ОДУМівського табору — кер. Оксана Метулинська; новостворений співочий ансамбль філії Лондон, під кер. О. Метулинської бандурний супровід Лесі Метулинської; бандуристи, декламатори та великий танцювальний ансамбль „Веснянка“ під керівництвом Миколи Балдецького. Керівник програми концерту Андрій Смик з Детройту вправно й зразково поєднував точки програми приготованої Оксаною Метулинською.

На дефіляді ОДУМівської молоді з піднесенням прапорів голова ЦК ОДУМ-у Олексій Пошиваник ясно і змістовно говорив про завдання ОДУМ-у й української громади. Після обіду, в одній з багатьох залів дому оселі, відбувся панель, який організував Микола Мороз. У панелі, на тему „Яке завдання української діаспори“ та „Яке завдання ОДУМ-у“ виступали Микола Ємець, Ігор Лисик та Андрій Смик, який найбільш вичерпно проаналізував ці проблеми. Присутні провели цікаву дискусію над способами збереження та росту нашої громади.

Під час концерту було прочитано текст листа до Івана Дем'янюка, який сидить в тюрмі в Ізраїлі, з побажанням йому здоров'я й витривалости, щоб його муки скоро скінчилися виправданням в тих злочинах, що йому приписують недруги українського народу, доставляючи різні „документи“ з фабрики КГБ. Лист до нього підписали сотні учасників зустрічі.

Успішна й багатолюдна зустріч ОДУМ-у закінчилася великою ватрою.

Під час піднесення прапорів на Зустрічі ОДУМ-у. Зліва: Борис Яремченко — голова оселі „Україна“, Данило Шумук — недавно звільнений в'язень советських концентраційних таборів, Олексій Пошиваник — голова Ц.К. ОДУМ-у, Микола Мороз — член Ц.К. ОДУМ-у, Тарас Коновал — кошовий ОДУМ-у США.

Оселя „Україна“, 6 вересня, 1987 р.

Фото — Іван Корець

Д-р А. ЛИСИЙ

ЗУСТРІЧ ОДУМУ 1987

Цей раз кілька слів про Зустріч перед Зустріччю. Як видно з оголошень частина цього річного збору нашої організації та зустрічі з українським громадянством є присвячена сл. п. Івану Павловичу БАГРЯНОМУ, вшановуючи його пам'ять з приводу 80-річчя від дня його народження.

Не звичайною людиною був І. П. Багрянний. Видатний український письменник, політичний діяч, а для нас, передусім, він був ініціатором і основоположником Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) і першим почесним членом цієї нашої організації.

Тому дуже похвальним є те, що провідники Зустрічі пригадали про Багряного в цей рік і навіть вирішили включити в програму доповідь про нього. Дуже багато можна сказати про цю винятково продуктивну і багатогранну людину. Починаючи з ісходу на Захід, коли крізь вогняні ворота фронтів на волю вирвалася східньоукраїнська еміграція, кожен день її життя та самоопределення в конгломераті еміграційної мішанини є зв'язане з особою і діяльністю Івана П. Багряного. Талановитий письменник і поет він не пішов шляхом споживання здобутої слави замкнувши себе в тихому і спокійному кабінеті письменника. Навпаки, його життя горіло в постійній національно-політичній діяльно-

сті та боротьбі ідей за кращу долю залишеного народу та на спрямування політичних українських сил на еміграції на шлях реальний і доцільний, тобто на такий шлях, який означав розуміння і постійну зв'язаність з процесами на Батьківщині. І коли Багрянний разом зі своїми однодумцями стимулював створення Об'єднання Демократичної Української Молоді, то зовсім зрозумілим є, що його метою було створення такої організації, в якій би виховувалася політично свідомо і національно вишколена молодь, яка би була доброю зміною для своїх попередників.

Чи оправдалися його надії? Чи вийшло з ОДУМУ принаймі кілька десятків активних працівників на національно-політичному полі української діяспори? Чи багато вихідців з ОДУМу активно і жертвенно підтримують пресовий орган Багряного „Українські вісті“, без якого, як він сам твердив, ми перетворимося в мовчазну і бездушну і бездіяльну масу? Чи шлях міщухів виявився більш привабливим, ніж шлях Багряного? Чи може вже прийшов час відповісти на статті Мар'яна Дального з питанням „Чи зламають нас емігрантські будні?“, які він так елоквентно ставив на початках нашого існування?

(Інформатор ОДУМу Міннесоти)

СЛОВО ОЛ. ПОШИВАНИКА ГОЛОВИ ЦК ОДУМ-У НА ЗУСТРІЧІ 1987 Р., ЛОНДОН, КАНАДА

Олександр Багнівський передає різьбу на дереві голові оселі „Україна“ зображаючи 1000-ліття Хрищення України. Зліва: Борис Яремченко, Олександр Багнівський, о. Віталій Метулинський і Іван Данильченко — голова Г.У. ТОП Канади.

Дорогі друзі-одумівці, батьки і гості!

Тисяча років тому, за князя Володимира Великого, наші предки — український нарід — прийняли Християнство.

Відходячи від поганської віри, наш нарід одначе зберіг давні й унікальні дохристиянські свої традиції: колядки, дідуха, кутю, Діда Мороза, щедрівки, писанки, веснянки, Івана Купала та інші, яких нав'язали із Християнством.

Разом із Християнством прийшла і нова культура, архітектура, наука, які додали різноманітності, але найбільшим здобутком українського народу — це прихід письма — прихід писаного слова.

До того часу, без писаного слова, не було нашої записаної історії. Це так, якби ми зовсім і не існували. Археологічні знахідки дещо показують, але не можуть рівнятися із писаною історією.

Від того часу ми могли записувати події, які відбувалися, писати історію народу в формі літописів та, як співучий нарід, могли записувати пісні, які так, як і історія, зображають події, побутовість, красу чи почуття людини.

Отак, від часу приходу Християнства, ми маємо записану історію нашого народу, чого до того часу не було.

Із приходом Християнства, Володимир Великий, крім існуючої державної сили, розвинув торгівлю. Наш нарід, на багатих родючих українських землях, був самовистачальний, а з поширеною торгівлею став великою економічною світовою силою.

Як у минулому, так і сьогодні, дана держава чи навіть дане середовище в державі із сильною економією має більші впливи, більший доступ. Будь-яке середовище із доброю економією та сильною фінансовою базою керує або диктує в керуванні

держави, часом і у світі.

Тому, нам треба взяти приклад від Володимира Великого і тут, на американському континенті, де маємо можливість на те, розбудувати українську економію, розбудувати сильну українську фінансову базу.

Якщо нам треба лікаря, дентиста, тесляра, адвоката чи механіка, чому нам іти до чужих, коли ми можемо підтримувати своїх — українців. Ми маємо фабрикантів, будівельників, професіоналістів, індустріялістів, ми маємо забезпечені агенції, союзи, фінансові інституції, кооперативні каси та банки.

Довіряймо і підтримуймо наших українських підприємців, підтримуймо наші українські установи. Приймім українське кооперативне гасло „свій до свого“. Отак наші підприємці й установи могли б більше фінансово допомагати нашим громадським, науковим і культурним організаціям.

З нагоди 1000-ліття Християнства українського народу, покажім свою толерантність і пошану один до одного, покажім дійсну щирю християнську любов до своєї сестри, свого брата українця.

Дорогі Друзі!

Моя друга-трирічна каденція добігає до кінця, я хочу ствердити, що я гордий, що мав можливість очолювати наше Об'єднання. В наших рядах ми маємо гарну і здібну молодь... я певний, що в скорім часі молодші люди, повні енергії, із ентузіазмом переберуть кермо нашого Об'єднання Демократичної Української Молоді...

Бажаю Вам гарного успіху у науці, у праці та у Вашому житті.

Щасти Вам Боже!

6 вересня, 1987 р.

ЩЕ ОДНА ГРАДУАЦІЯ

Випускники Української школи в Ошаві. Перший ряд зліва: Наталка Содук, Стефанія Матичак, Дарія Гімон, Дана Децик, Мішел Вирозуб, Лара Наклович, директор п. М. Бартків. Другий ряд: член шкільної ради і вчитель Леонід Павлюк, Зорян Литвин, Роман Хрунців, Едвард Семенюк, Андрій Фесяк і Роберт Кінах.

В суботу 23 травня 1987 р. в місті Ошаві, Онтаріо, Канада відбулася величава градуація учнів Української Школи. Українська школа в Ошаві є одинока Школа в Онтаріо, якій визнано державні кредити Онтарійським Міністерством Освіти.

Директор школи — М. Бартків. Ця школа є школою соборною. Діти різних віровизнань вчаться в цій школі. Школа бере активну участь у усіх, державних і національних святах. За час свого існування, до цього року, школа випустила 110 студентів-градуантів.

Після величавого бенкету, градуантний комітет з головою пані В. Матичак вирішив поділити прихід між ОДУМ-ом і СУМ-ом — по 100 доларів кожній організації. Гроші для ОДУМ-у призначені для журналу „Молода Україна“.

Шкільна Рада
Рідної Школи в Ошаві.

Одумівський журнал „Молода Україна“
під патронатом Комітету Українців Канади,
Відділ у Торонті, влаштовує

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР
у другу річницю від дня передчасної смерти

ВАСИЛЯ СТУСА

борця за кращу долю Українського
Народу, поета, літературного критика...
оборонця української мови.

Літературний Вечір відбудеться в Інституті
Св. Володимира, 620 Спадайна авеню,
Торонто — у неділю 4-го жовтня 1987 року,
початок о 4-ій годині по обіді.

У програмі:

Доповідь — магістер Орест Павлів;
Читання творів поета: Зіна Прусаченко-
Зубович, Надя Ковальчук, Інас Омеляненко,
Володимир Довганюк.

Виступ Одумівського Ансамблю Бандуристів
імени Гната Хоткевича, під мистецьким
керівництвом Валентини Родак.

Після мистецької програми товариська
зустріч і чайна гостина.

Запрошуємо Українську Громаду
своюю участю вшанувати
Великого Сина України!

Петро ЯЦИК

ДЕМ'ЯНЮК І СТРУКТУРА УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ЗАКОРДОНОМ

Українське життя на еміграції є поділене на ізольовані громади, котрі являють собою свою „Україну-Державу“. Ті хуторянські „держави“ дуже патріотично боронять свої інтереси — понад інтереси загальноукраїнські і, як результат того, їхні господарки є дефіцитні, тому загальноукраїнські справи наші громади не фінансують.

Спрямування жидівських організацій і синагог — якраз відворотне: причиною існування їхніх груп є збирати фонди, щоб колективно підтримувати загальнокорисні для них справи у світі. Це є головна причина чому вони колективно сильні, а ми слабкі.

Намагання змовників посіяти недовір'я світового засягу до українців не увінчується успіхом і унеможлиблює їм всіх українців брати до суду. Отже, вони обмежилися до засуду одного, маючи на увазі засудити всіх. Змовники нас висунули на щабель, на якому ми ще не були, і перед цілим світом нас плямлять. Ми з громадами льокального засягу не приготовані боронитися на світовій арені, хоч кожний знав, що безборонного легко забити. Коли до Ізраїля вивезли Івана Дем'янюка, то в оскарженні і пресі вживалося більше слово „українець“ аніж Дем'янюк. Ми всі були обурені, але до оборони не з'єднані.

Тут треба дати признання др-ві Даниліву, що він почав діяти. На скору руку скликав людей доброї волі і створив КАНАДСЬКИЙ ХАРИТАТИВНИЙ КОМІТЕТ для ДОПОМОГИ РОДИНІ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА. Важливість справи і розуміння потреби дії підтримали Комітет Українців Канади, Суспільна Служба Українців Канади, Католицька і Православна Церкви і загально активні установи, які підтримують усе, що українське. На жаль замало підтримали українські підприємці і професіоналісти.

Завдяки прихильній поставі згаданих організацій, Канадський Харитативний Комітет через СФУЖО вислав листи до всіх жінок державних провідників. Через українські правничі асоціації Канади і Америки вислано інформативні матеріали до всіх міністрів справедливости, судів, і членів уряду Канади, Америки і Ізраїля вказуючи на те, що несправедливістю над І. Дем'янюком, не можна шукати справедливости. По всіх українських скупченнях у Канаді відбулися віча і зустрічі з представниками масової інформації.

Ще рік тому майже всі чужинці і багато з нас не знали правди про Дем'янюка — сьогодні багато вже знає, що Дем'янюк невинний, що це є змова КГБ і ОеСаЙ.

Патрік Бюкенен заговорив майже до 20 мільйонів американців, що у Другій світовій війні через Україну два рази перекотилися дві воєнні потуги — німці і совети — і знищили Україну та розпоростили українців. Говорити сьогодні, що українці

когось убивали, це абсурд. Також абсурдом є оскаржувати, що 21-річний, малограмотний, який не знав німецької мови Дем'янюк власноручно загазував 900.000 жидів.

Найлегше є засудити фінансово обезкровленого, тому ані Америка, ані Ізраїль не приділили фондів на оборону Дем'янюка. Наш Комітет зібрав за короткий час понад 300.000 кан. доларів. Якщо взяти під увагу, що в самому Торонті є біля 400 українських адвокатів і 400 лікарів, що можуть дати по 1000 дол., то саме Торонто, від двох професій, може дати 800.000 дол., і не збідніємо. 300.000 дол., є дуже мізерною сумою на таку справу.

Тепер найпекучішою потребою для оборони — це гроші. Перша справа завжди мусить бути першою. Збирати гроші на якусь іншу ціль, це є лише Ізраїлеві засудити невинного Дем'янюка, а з Дем'янюком — нас всіх. Якщо засудять Дем'янюка, — скоро муситимемо знову збирати гроші на оборону когось іншого з нас. Щоб до того не допустити — даймо від щирого серця на оборону Дем'янюка тепер з вірою, що кожний цент це крок до перемоги.

Справа оборони Дем'янюка, це не американська чи канадська справа, а справа кожного з нас закордоном. Американський робітник оскаржений сьогодні — європейський, австралійський чи південно-американський може бути завтра, а тому всі, в цілому світі, даймо на оборону, щоб не попасти в самооборону.

Пожертви просимо слати до:

Canadian Charitable Committee
2118-A Bloor St. W., Toronto
Ont., M6S 1M8, — Canada

або

John Demjanjuk Defense Fund
P. O. Box 44449, Brooklyn, Oh
Ohio, 44144 — 0449, USA

За Канадський Харитативний Комітет

Петро Яцик

Торонто, липень 1987 р.

N. - J. SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road

LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

Наталія ПАВЛЕНКО

20-й ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-у

Учасники і команда 20-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у. Сидять зліва: Іван Китастий (писар і обозний), Наталя Свириденко (писар 2-ий тиждень), Александер Непрель, (1-ший заст. коменданта), Наталя Павленко (комендант), Олексій Шевченко (2-ий заст. коменданта), Світлана Ліщина (бунчужна) і Андрій Смик (бунчужний).

Оселя „Київ“, липень 1986 р.

Останнього року Табір Виховників Юного ОДУМ-у святкував своє двадцятиліття. Цей ювілейний табір, присвячений 10-літтю створення української Гельсінкської групи, відбувся на одумівській оселі „Київ“ в Нью Йорку від 28-го червня до 12-го липня 1986 р.

П'ятнадцять учасників цього табору вислухали гутірки на різноманітні теми: ідеологія та історія ОДУМ-у, українські політичні, суспільні та молодіжні організації, організаційна структура ОДУМ-у та українська преса в діаспорі.

Учасники також вчилися про природознавство, теренознавство, знакування, будова ватри, сигналізація і, очевидно, перша допомога.

Учасники були особливо зацікавлені в гутірках про психологічний та фізичний розвиток дитини, значення дисципліни та режим дня і як ці інформації стосуються їхньої праці в таборі, як і при філіях, з дітьми.

Гутірки про створення української Гельсінкської групи та про сучасну Україну виповнювали програму табору.

Учасники цього табору мали унікальну ситуацію: вони мали дві мандрівки. Першого тижня вони пішли на цілоденну прогулянку по лісах і

переночували під відкритим небом. Другого тижня, табір вирушив на довшу мандрівку яка тривала три дні. Учасники самі будували шатра з природних матеріалів, купалися під водопадом, здавали свої практичні іспити, готували їжу під могутніми соснами і взагалі вчилися як жити гуртом.

Команда табору складалася з слідуючих осіб: Наталя Павленко (комендант), Александер Непрель (1-ий заст.), Олексій Шевченко (2-ий заст.), Андрій Смик (бунчужний), Світлана Ліщина (бунчужна), Іван Китастий (писар і обозний), Наталя Свириденко (писар 2-ий тиждень).

Доповідачами на 20-му Таборі Виховників були: Євген Кальман, СВП, Др. Ю. Криволап, СВП, Іван Павленко, СВП, Віктор Педенко, СВП, Андрій Шевченко, СВП і члени команди табору.

Від'їжджаючи додому учасники домовлялися зустрітися на одумівській зустрічі та обіцяли включитися в виховничу працю одумівського доросту.

ПРИСЯГА ЮНОГО ОДУМІВЦЯ:

Буду вірним Богові й Україні.

Буду помагати своїм друзям.

Буду коритися одумівському законові та одумівській владі.

Др. А. ЛИСИЙ

1000-ЛІТТЯ ХРИСТІЯНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

В 1988 році припадає 1000-літній ювілей офіційного акту прийняття християнської віри українським народом з волі володаря його Великого Князя Київського Володимира Святославича. В 1988 році ми, нащадки тих подій, будемо мати більше клопотів відзначаючи прийняття християнства, ніж наші предки, які його приймали 10 століть тому.

Найперше наш погляд на прийняття християнської віри нашими предками може бути не популярним. Ми не думаємо, що князь Володимир був таким дикуном, що прийняв цю віру через те, що вона блищала і звучала краще, ніж інші. Князь Володимир, як володар великої країни, очевидно слідкував пильно за подіями і розвитком сусідніх країн, особливо Заходу і Півдня. Християнізація народів в ті часи швидко поширювалася і сама християнська Церква ставала сильним чинником у всіх державах Європи. Також відомо, що християнська віра ще задовго перед Володимиром охоплювала частину населення Київської Русі, а княгиня Ольга прийняла християнство ще тоді, коли Володимира не було на світі. Знаючи агресивність і атрактивність християнської віри можна припускати, що християнство охопило б переважаючу більшість наших предків з ходом часу і розвитку його. Князь Володимир прискорив цей процес, прийнявши християнську віру сам і своїм актом увівши її як державну віру у народ свій. Рішення його в цім ми вважаємо важливим політичним кроком, який підніс його країну на вищий щабель культурного і

державного розвитку та зрівняння з іншими сусідніми державами. Разом з цим цей крок давав можливість володареві створення більш одностайного народу, згуртованого в одній вірі і церкві, що дало йому також можливість з допомогою церкви контролювати цей нарід і оформлювати його у рамки однієї міцної держави.

Все було б добре, якби ця віра і Церква, яка є земним втіленням віри, на протязі цих 10 століть служили своєму народу. На жаль так не сталося. І тоді, коли, наприклад, католицька Церква в Франції, Іспанії, чи Польщі, були на протязі століть знаряддям скріплення держави і національної свідомости народу, а православна Церква в Росії стала підпорою російського самодержавія і шовінізму та знаряддям переслідування і нищення національної свідомости інших народів, український нарід вже шість століть після охрещення згубив свою Церкву і мусив іти тернистим шляхом історії без її цінної допомоги.

І це наклало свою печатку навіть на наші часи. Теперішні клопоти з відзначенням 1000-ліття зародились колись. Чи будемо мати досить національної свідомости щоб зрозуміти, що лише Вільна Українська Церква (православна, і католицька, і інші) дає можливість українській людині випрямити спину і позбутися духовних кайданів минулих років?

(Інформатор ОДУМ-у Міннесоти)

Частина команди і учасників
20-го Табору Виховників
Юного ОДУМ-у
на мандрівці, 1986 р.

Ол. ПОШИВАНИК

ОЙ, СИНУ, ЯК ТИ БАТЬКА ЗБАЛАМУТИВ!

Із зацікавленням я прочитав в *Українських вістях* ч. 29 „сатиричний“ монолог пана Б. Обуха „Сумніви породжують непевність“ про його дискусії з сином. Син переконує батька, що ми, українці, „фінансові невігласи“ та що каси Самопоміч не фінансували ні одного культурного проєкта.

Дуже добре, що пан Обух посилав свого сина до української школи, де син навчився читати, як також навчився арифметики. Це, здається, зовсім нормальне явище, що діти більше знають за батьків. У мене також подібне: мій батько десятилітки не закінчив, а я маю диплом університету, а мій син, ледве має 19 років, уже вивчав і калькулюс, і хемію, і фізику, і... Але це не конечне правило, що син розумніший за батька.

Мені, молодшому кооператорові, служі української громади, приємно чути, що наш Обух, хоча і має сумніви, все ж таки тримає всі свої ощадності в українській касі. Згадки не було про ощадності сина, тому можна припустити, що він, щоб не було соромно, тримає їх у чужих, великих, престижєвих установах.

З допису видно, що пан Обух має якийсь глузд та українську ідейність. Натомість, забагато людей „банкують“ у неукраїнських установах, бо там, мовляв, „престижева установа, з досвідом, професійна услуга, таємничість (ніхто не знає, що я маю), там вигідно, там швидка обслуга, там близько і т.д., і т.п.“ Такі ж люди найбільше глузують та нарікають на українські фінансові установи, на братські союзи, — не бачать у них ніякого добра і найбільше вимагають від них. Найкращі аргументи чи логіка таких людей не переконують, що корисніше собі й українській громаді мати справу з українськими фінансовими установами.

У справі українських союзів, якими б мізерними вони, не були, у порівнянні з Пруденшел, Етна та іншими забезпеченими фірмами, то на початку цього століття наші союзи відіграли свою найважливішу роллю. Сьогодні, крім первісної, вони відіграють іншу, може й важливішу роллю. Згадати хоча б тільки видавання газет. Напевно більше могли б дати, але не вина Фліса чи Олексина, вина наших Джанів та Майків, що розбудовують Пруденшел, Етну й інші, замість своїх.

Щодо українських інституцій „Само“ — помочі, „Само“ — допомоги, „Дніпро“ чи інших також, як бідно й мізерно вони не виглядали б порівняно з Фірт Нешенел чи Контінентал, однак вони відіграють свою роллю, яку ми не завжди доцінюємо. Наприклад, каса „Самопоміч“ у Чикаго видала своїм членам-українцям масу низькопроцентових моргеджових позик, видала чимало бізнесових позик, видала п'ятьом церквам позики на будову чи капітальний ремонт. Банки, як правило, не позичають церквам — завеликий ризик. У 1972 р. на

будову Українського православного культурного Центру в Бавнд-Бруку позичено півмільйона доларів при 6.5% (тоді як дивіденди були 5.5%, а позики 8%). Не думайте, що всі позичають у касі лише з-за патріотизму; позичають тому, що кращі відсотки.

Каса видала тисячі доларів на ЕУ, СКВУ, проєкт 1000-ліття, Гарвард, українські школи, організації молоді; а також організувала імпрези (так, каса організувала імпрези), покриваючи всі витрати і даруючи бруто-дохід на вищезгадані справи. В Чикаго „Самопоміч“ є провідною громадською установою. Федеральні контролери кажуть, що чикагська каса — це „етнічний банк“, з усіма банковими услугами: чекові конта, Віза-картки, подорожні чеки, вогнетривалі скриньки... Однак, кооперативна каса краща за банк, бо дохід лишається членам і громаді. Між іншими, звіти та різні резерви не є капризом керівників каси — це вимоги зверхніх державних чинників НСЮА.

Успіх якоїнебудь української кооперативної кредитівки залежить не тільки від її керівників, але також від локального ринку та від кожного члена і від усієї української громади. Коли члени української громади не довіряють своїй українській кредитівці, поширюють про неї недобру славу, підривають довір'я і зневіряють інших та складають свої гроші в неукраїнських установах, то яким способом українська кооперація може піднятися до „побажаного рівня“ — рівня престижєвих американських установ? У США близько 10% українців охоплені кооперацією, а 90% українців „банкують“, підтримують і розбудовують неукраїнські фінансові установи.

Приклад: Українська Федеральна кооперативна каса „Самопоміч“ в Чикаго тепер має 85 мільйонів дол. капіталу. Цього року вона видає на українські потреби 250,000 дол. Якби було не 10%, а 100% усіх українців у касі, капітал помножився б до 850,000,000 дол., а пожертв на українські громадські потреби було б 2,500,000 дол. — **два з половиною мільйони доларів** на українські потреби. Подумайте тільки, що можна було б зробити із 2.5 мільйонами доларів. На жаль, 90% капіталу, тобто 2.250,000 дол. чистого доходу збагачує власників чужих банків, іде в неукраїнські руки, часом і неприхильні до нас руки. Це лише в самому Чикаго...

Уявіть собі, якби в Нью-Йорку, Філядельфії, Детройті, Клівленді — скрізь наші люди були б в українській кооперації, або інших українських фінансових установах. Нам не потрібно було б жєбрати із збірковими листами ні на яку українську справу.

Ні! наші кооператори не є „невігласи“. Наші „дядьки“ і „вуйки“ в українській кооперації, як дехто залюбки їх називає, добре господарили. Ви-

цезгадані приклади говорять за себе. 5-10 років тому, коли престижіві американські фінансові установи „падали, як мухи“ або федеральний уряд їх виручав, ні одну українську фінансову установу не закрили. Навпаки, вони були сильними, бо наші старі й молодші кооператори добре господарили, і їм належить довір'я і признання, а не нашішки та образи.

Мені хочеться вірити, що молодший пан Обух також є в українській кооперації. Якщо він має специфічну критику і реальні поради для української кооперації, зокрема як поширити членство, як притягнути невірників в українську кооперацію, нехай передасть їх відповідним людям. Навіть найкращі наші установи мають багато можливостей для покращання.

Все гарне й корисне, про що пан Обух згадує, українські фінансові установи могли б повністю фінансувати. На жаль, малосвідомість, байдужість, почуття меншевартості, або і злоність стоять на перешкоді. В самому Чикаго річно пропадає мінімально 2,250,000 дол. українського капіталу, бо 90% наших людей розбудовують чужі, а не українські установи. Так легко було б перенести свої ошадності до української установи, щоб цей прибуток залишився в українській громаді, на українські потреби.

(Українські вісті)

.....Комунікат

ПОТРЕБУЄМО МЕЦЕНАТІВ!

Переведення сесій Міжнародного Трибуналу в січні й квітні 1988 р. для розслідування голоду в Україні 1932-33 років коштуватиме понад три чверти мільйона доларів. Сума це не мала, але й не велика, якщо взяти до уваги важливість справи і потенціал усієї української громади у вільному світі.

Кожний даток, хоч би й невеликий, забезпечить успіх цієї важливої справи. Але з уваги на те, що перша сесія трибуналу відбудеться вже в січні 1988 р. треба допомогти добродіїв-меценатів, які пожертвують по 1,000 і більше доларів, та установ-меценатів, які склали б по 5,000 доларів і більше.

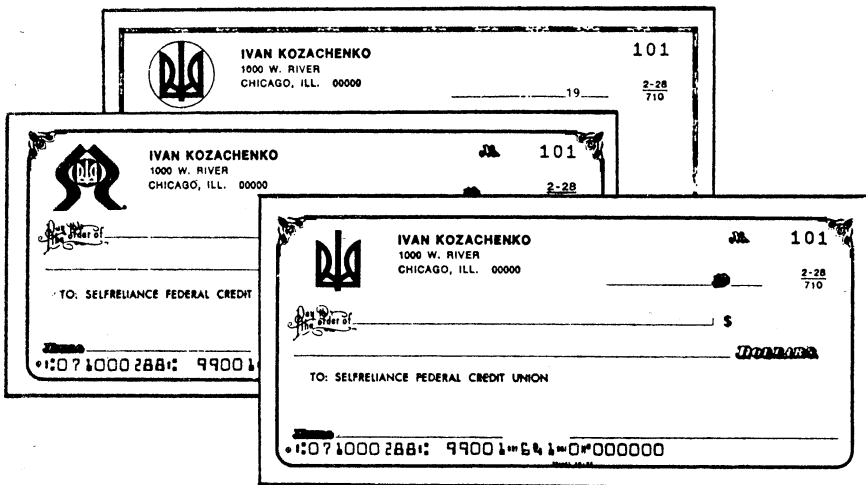
Українська громада завжди була готова на великі зусилля в обороні своїх національних інтересів. Апелюємо до всіх жертводавців, а зокрема до добродіїв-меценатів і до установ-меценатів, переслати щедрі датки прямо на адресу СКВУ:

WORLD CONGRESS OF FREE UKRAINIANS
2118-A BLOOR ST. WEST
TORONTO, ONT., CANADA — M6S 1M8

СКВУ — Комісія голодового геноциду в Україні

Торонто, 5 серпня 1987 р.

“УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ”

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ (ДРЕФТИ) та інші чеки МОЖНА ДІСТАТИ В УКРАЇНСЬКИХ КРЕДИТОВИХ КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ КОНТА Є КРАЩІ ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
„Самопоміч“

Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

Чи могли б ми зацікавити Вас торфовищем, вартости більйон долярів річно?

Канадські торфовища забезпечують літнє перебування 45 мільйонам качок Північної Америки та інших птахів. Це природне багатство вартує більше, як більйон долярів і вартісне ще й тим, що дає затруднення для 40.000 осіб річно через туристику і діяльність, пов'язану з життям дичини.

Крім того, торфовища є вигідним осідком для багатьох інших звірят, і також важливою охоронною зоною... вдержуючи пожиточну воду для оточення і помагаючи стримувати ерозію землі.

На жаль, канадські торфовища, озерні болота і лісові трясовини не вдержують людського

втручання.

Федеральний і Провінційний уряди намагаються створити пташачі притулки й охоронні зони для дичини; в цілості 1000 кв. кілометрів вже є захищені.

Одначе, треба ще багато зробити.

Щоб зрозуміти, якою важливою може бути ваша допомога, звертайтеся до Федерального або Провінційного відділів природних багатств або до приватних груп для охорони дичини.

Пам'ятайте, вклад Вашого часу або грошей тепер, принесе високі дивіденди в майбутньому Канади.

Environment Environnement
Canada Canada

Canada

О.Б.

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ

Під час зустрічі на острові „Луценко“.

Елкгарт, Інд., США,
4 липня, 1987р.
Фото О. Багнівський

На півночі штату Індіана в провінційному містечку Елкгарт, проживає понад двадцять українських родин. В більшості це пенсіонери, за винятком пару родин, що мають дорослу молодь, яка належить до ОДУМ-у.

Фактично, діяльність цієї філії занепала, мішани подружжя-асиміляція та дорослість дітей, що після закінчення університетів пішли до більших міст працювати за фахом.

Але ми ще маємо декількох виховників ОДУМ-у, котрі мають досвід з таборування. Отже жилка свідомости ще не завмирає в цієї молоді, хоч вони уже усі дорослі — самостійні. Щоб не втратити цілком зв'язок з ОДУМівською родиною, та пригадати минулі відпочинкові табори, за ініціативою і матеріальною допомогою родини Анатолія і Зіни Луценко, та їхніх трьох дітей виховників ОДУМ-у, Лізи, Каті, Анатолія, вже п'ятий рік в день Незалежності С.Ш.А., 4 липня влаштовується товариська зустріч молоді.

Щож було поштовхом, щоб тут відбувалися такі зустрічі? Через Елкгарт протікає дві річки Elkhart River та St. Joseph River. Отже, над берегом річки St. Joseph, родина Луценків має свою власність. Недалеко від їхньої садиби, де річка розвивається майже на мильну ширину, є острів на якийсь акер площі. Цей острів молодь і вибрала щоб там погуляти-розважитися 4 липня (Long weekend). Перших два роки, збиралася тільки місцева молодь. На третій рік були гості з Чикаго, на четвертий рік були уже гості з Канади, а цього року з'їхалося понад 50 осіб молоді з усіх кінців Америки та Канади, — Нью-Йорку, Аризони, Мічиган, Міннесоти, Клівеланд, Чикаго та Торонто. В більшості це були дівчата що шукають собі долю. Навіть були виготовили

спеціальні T-SHIRTS, для цієї зустрічі.

Збірка починається на терені родини Луценко, а звідтіля їхнім власним човном треба перевозити усіх людей, дерево для ватри, та їжу яку закупає уже сама молодь. Зустріч розпочинається звечора і триває до ранку наступного дня. Тому „капітани“ Ліза та Анатолій Луценко, мусять уважно курсувати на другий день човном не один раз, щоб усе було перевезено з острова назад щоб когось там не забути, після співу і не спання цілої ночі.

З „пристані“ берега Луценків, цілу ніч можна бачити палахкотіння ватри і чути спів українських пісень. Навіть сусіди американці дають похвалу цій молоді, що так весело чемно відзначають День Незалежності Америки.

Надіємося, що в наступному році, ця група збільшиться.

До зустрічі на острові „ЛУЦЕНКО“.

Липень, 1987 р.

YAR'S KIDS'D THING

КРАМНИЦЯ ДИТЯЧОЇ
ОДЕЖІ І МЕБЛІВ

Власник Ярослав Галябар

2314 BLOOR WEST
TORONTO, ONT., M6S 1P2
tel: (416) 767-7860

Олексій КОНОВАЛ

ІВАН БАГРЯНИЙ — ОБОРОНЕЦЬ ПОКРИВДЖЕНИХ

Доповідь прочитана на зустрічі ОДУМ-у 6 вересня 1987 р. в Лондоні, Канада в 80-річчя дня народження Ів. Багряного.

„Я один із тих сотень тисяч людей-українців, що не хочуть вертатися додому, під більшовизм, дивуючи тим цілий світ. Я є українець, робітник з походження, маю 38 років, уроджений на Полтавщині, зараз живу без сталого житла, в вічній нужді, никаючи, як бездомний пес, по Європі, утікаючи перед репатріаційними комісіями з СРСР, що хочуть повернути мене на „родіну“.

Цими словами розпочав Іван Багряний свою брошуру „Чого я не хочу вертатися до СРСР?“ яка вийшла друком в світ зараз після війни 1945 року. В той час всі вихідці, з так званої Великої України, в розпачі, розгублені, безпорадні, ховаючись від людоловів, побачили в особі Івана Багряного непересічної відваги людину-оборонця покритих.

Іван Багряний народився 2 жовтня 1907 року і якщо б він жив сьогодні, йому б сповнилося вісімдесят років. Йому ОДУМ, як організація молоді, завдячує багато. Він бачив, що діти і молодь батьків із східних земель України не знаходили собі місця в тоді вже існуючих українських молодечих організаціях. З його ініціативи створено ОДУМ, його середовище допомагало творити філії ОДУМ-у й допомагало в їх праці. Іван Багряний написав гімн ОДУМ-у „Вперед сини народу“ та марш „Ми об'їхали землю навколо“, якого слова знає кожний одумівець.

Іван Багряний відомий український поет, талановитий письменник, палкий журналіст-публіцист та визначний політично-громадський діяч, що передчасно відійшов від нас влітку 1963 року, маючи 56 років. Іван Багряний почав писати ще будучи на шкільній лавці. Коли він мав десять років, більшовики вбили на пасіці його діда і дядька, що був в армії Симона Петлюри. На літературне поле Іван Багряний виступив 1925 року, друкуючи цілий ряд віршів в журналах Києва. На початку 1932 року він написав роман „Мариво“, якого цензура не пропустила, а молодого автора арештувала й засудила на п'ять років й вислала в Сибір, звідки він в скорому часі втік. Свою втечу з заслання та блукання серед українського люду на Зеленому Клині та в тюрмі Харкова, Багряний описав в своїх творах „Тигролови“, „Сад гетсиманський“ та „Морітурі“.

Крім згаданих праць Іван Багряний видав книжку поезій „Золотий бумеранг“, „Буйний вітер“, з життя молоді після трагічного 1933 року, „Огненне коло“ — повість про бій під Бродами воїнів Першої Української Дивізії, сатиру „Антон Біда — герой труда“, як відповідь тим, що старалися переконати українців за межами батьківщини, повернутися в комуністичне пекло та п'єси „Розгром“ за роки окупації України німцями, „Ге-

нерал“ та „Морітурі“. Для дітей Іван Багряний написав дві казки, одну під назвою „Про лелек та Павлика мандрівника“ та „Телефон“ з власними ілюстраціями, бо він за професією був малярем. В цій місці можливо варто згадати, що спонукувало його писати також казки. Ховаючись в Галичині від гестапо, бо Іван Багряний працював у відділі пропаганди Української Повстанської Армії (УПА) в одного молодого подружжя, яке мало малого сінка, в них за 14 днів Багряний написав книгу „Тигролови“. Під час праці над „Тигроловами“ його кімнату відвідував той хлопчина, який цікавився, що вуйко пише, просив його написати щось для таких як він, і щоб та книга обов'язково мала малюнки. І Багряний обіцяв що книгу — казку напише. Між іншим, про цю подію, про народження „Тигроловів“ Багряний написав довшу статтю „Народження книги“ в 1956 році в „Українських вістях“. Після смерті Багряного видано його останній роман „Людина біжить над прірвою“.

Після війни, Іван Багряний спершу опинився в Австрії, а пізніше переїхав до Німеччини й жив в Аугсбурзі. Коло себе він згуртував велике коло друзів, думаючих друзів-однодумців і з ними створив Українську-Демократичну Партію, яка коротко називається УРДП. Він її очолював аж до смерті. З рани цієї партії Іван Багряний був десять років головою УНРади, а від 1962 року і аж до смерті віцепрезидентом УНР в екзилі.

Часописом УРДП, як рівнож друкованим органом багатьох читачів і прихильників демократичного бльоку, людей українського Сходу, стала газета „Українські вісті“ в яку Іван Багряний вкладав гроші, час, енергію, і здоров'я. В „Українських вістях“ що виходили в Новім Ульмі в Німеччині, з самих початків існування ОДУМ-у появились інформації, дописи та статті про працю ОДУМ-у, пізніше рубрика „Одумівець“, а з кінця вересня 1962 року й до цього часу появляється сторінка ОДУМ-у.

Іван Багряний написав сотні різних статей у яких викривав жахливу систему російсько-комуністичного терору в Україні. Багато уваги він присвятив також нашим еміграційним справам, які також не були надто рожеві й привабливі.

Іван Багряний та його політичне середовище, обстоювали тезу, що кадри української національної революції перебувають там в Україні, не тут за межами батьківщини. Ті кадри є, твердив Іван Багряний, навіть в рядах комсомолу та комуністичної партії. За ці свої твердження він нажив багато собі недругів. І як прикро, що Багряний не дожив до тих днів, коли по світу пролунали імена Василя Симоненка, Івана Дзюби, Валентина Мороза, Лео-

ніда Плюща, В'ячеслава Чорновола, Івана Світличного, Левка Лук'яненка та сотні інших.

Перу Івана Багряного, почесного члена ОДУМ-у, належить цілий ряд відомих і популярних пісень та маршів, що їх окрилив другий відомий друг ОДУМ-у, приятель Івана Багряного, відомий бандурист і композитор Григорій Китастих. А ними є: „Вставай народе“, „Пісня про Тютюнника“, „Марш Україна“, „Марш поляглих“, „Вперед соколи“, „Друзі вперед“ та наші одумівські — гимни ОДУМ-у „Вперед сини народу“ та марш ОДУМ-у „Ми об'їхали землю навколо“.

Останніми роками в Україні ведеться посилена русифікація, витискається українська мова, культура та історія з міст і сіл України, але нам немає ще потреби вдаватися в паніку. Ще в 1932 році, коли в Україні наближалася хвиля терору, голоду, розстрілів і переслідувань Іван Багряний в своїй поемі „Мечоносці“ писав:

Ми є. Були. І будем МИ!
Й Вітчизна наша з нами!
Нехай ідуть до чорта всі
З розпукою й слозами.

Вірячи в краще майбутнє українського народу, перебуваючи в тюрмі в Харкові, Іван Багряний казав:

І ми не вмерем!
Нас не зітруть із рубрики! —
Ми оживем в страшнім вогні стихії. -
Ми ще каратимем
хамів Мечем Республіки
На місці лобнім там біля Софії!

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслуговування
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гіюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авта бензиною.

Ол. СЕРГІЄНКО

ДРУКУЮТЬСЯ СПОГАДИ ДМИТРА КИСЛИЦІ

Дмитро Кислиця народився 7-го листопада 1912 року в Донецькій області. Рід Кислиць походить з полтавської козацької старшини. Дмитро Кислиця скінчив семирічку, педагогічний технікум, а у вищих закладах почав учитися в Донбасі, а продовжував у Києві, де й закінчив мовно-літературний відділ Київського Інституту в 1938 році. Живучи в Канаді оформив науковий ступінь магістра 1956 року, а докторат здобув в Оттавському університеті 1966 року.

На Україні Д. Кислиця працював як педагог, викладаючи українську мову та літературу, а додатково його працею були переклади для київських видавництв та редагування мови. Живучи вже поза Україною він працював у Богословській Академії УАПЦ в Мюнхені, в Торонтському, Оттавському та Окландському університетах як асоцієт професор. Він був літературним редактором газети „Слово“ в Регензбурзі, редагував газету „Наш вік“ в Торонто, був головним редактором і диктором в українській секції „Голос Канади“.

По смерті Петра Волиняка редагував журнал „Нові Дні“ в роках 1970-76. Дмитро Кислиця ще в Європі написав спільно з Юрієм Шерехом граматику української мови, якою користувалися в гімназіях в Німеччині, а в Америці він написав частину першу й другу „Грамматика української мови“ якою користуються в школах українознавства.

В 1984 році він переклав з російської мови „Спогади“ генерала Петра Григоренка, які видало видавництво „Українські вісті“ в Детройті. Тепер Дмитро Кислиця здав до друку свої спогади, об'ємисту книгу під назвою „Світе ясний“. Зміст книги цікавий і актуальний. В ній порушено багато злободенних проблем сьогодення, про світ — не дуже ясний, але й не безнадійний, якщо ми живучі сучасники не будемо байдужі, а відкритими очима дивитимемось на світ і не будемо відкладати на завтра те, що мали зробити вчора.

Його друзі й прихильники його праць закликають людей доброї волі почавши від колишніх й теперішніх учнів і студентів, котрі навчилися рідної мови з підручників автора спогадів, негайно відгукнутися й передплатити книгу зараз. Хто хоче і може, прохається з передплатою надсилати також пожертву на видання спогадів „Світе ясний“.

Ціна книги для передплатників в США — 20 дол., а в Канаді — 25 дол.

Передплату й пожертву можна слати на адресу:

KYSLYCIA FUND
811 S. ROOSEVELT AVE.
ARLINGTON HEIGHTS, IL.
60005 USA

21-ИЙ ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У

присвячений 80-літтю з дня народження Івана Багряного,
оселя „Україна“, Лондон, Канада, від 27 червня до 11-го липня, 1987

Програма дня

7:00	год.	Вставання
7:15	„	Руханка
7:30	„	Умивання, прибирання, вдягання
8:00	„	Впорядкування табору, бараків/шатер Нарада Команди Табору ч. 1
8:15	„	Інспекція табору
8:30	„	Рання збірка (в одностроях)
8:45	„	Сніданок
9:30	„	Зайняття ч. 1
10:15	„	Перерва
10:30	„	Зайняття ч. 2
11:15	„	Перерва
11:30	„	Роблення домашніх робіт
12:15	„	Обід
13:00	„	Відпочинок Роблення домашніх робіт
14:00	„	Зайняття ч. 3
14:45	„	Перерва
15:00	„	Зайняття ч. 4
15:45	„	Перерва
16:00	„	Роблення домашніх робіт
18:00	„	Вечеря
18:45	„	Перерва
19:00	„	Зайняття ч. 5
19:45	„	Перерва
20:00	„	Приготування до вечірньої збірки
20:15	„	Вечірня збірка (в одностроях)
20:35	„	Повечірок
21:00	„	Зайняття ч. 6
21:45	„	Перерва
22:00	„	Вільний час
22:30	„	„Ніч вже йде...“ й приготування до сну
22:45	„	Нічна тиша
23:00	„	Нарада Команди Табору ч. 2

Команда говорить

Дорогі Таборовики

Вітаю Вас на 21-ому Таборі Виховників Юного ОДУМ-у.

Мені було дуже приємно бути ці два тижні свідком вашого глибокого віддання ОДУМ-ові. Це віддання ви показали Вашою інтензивною і послідовною працею щодня. Ви вглиблялися в матеріяли лекцій, щоб осягнути в ОДУМ-і вищі ступені і нести в нашій організації в майбутньому більшу відповідальність. Поки ми матимемо в наших рядах людей як Ви, наша організація буде рости.

Цей табір був присвячений Іванові Багряному, тому, що Іван Багряний більше чим хто інший вклав духового капіталу в ОДУМ. Його думки були на таборі щодня з нами, в багатьох гутірках і в співах. Нехай же ми, коли роз'їдемося по наших місцевостях, не забудемо, що ми на таборі навчилися й те, що Іван Багряний уважав нашим дороговказом і нашою метою, що він яскраво описав у словах **Маршу Одумівської Молоді**.

Ці два тижні є тільки коротка частина року. Тільки той вийде на вищі площини в житті, хто постійно над собою працює. Тому майте на увазі, що успіх наступних 50 тижнів залежить від нашої постійної праці.

Незабудьмо також, що наступний рік святкуватимемо велику історичну подію: **1000-ліття Хрещення Руси-України**. Всі ми повинні включитися в це свято.

Бажаю Вам дальших успіхів

До наступного року,

Микола Мороз, СВП — Комендант

СЛОВО КАПЕЛЯНА

Дорогі ОДУМ-івці! Сьогодні ви закінчили вишкіл в Таборі Виховників. Поздоровляю вас! Відтепер вам доручатимуться молоді душі, яких ви будете провадити й навчати на добрих членів ОДУМ-у.

В часі вашого двохнедільного вишколу, ви показали зрілими, свідомими, дисциплінованими людьми на яких можна покладатися.

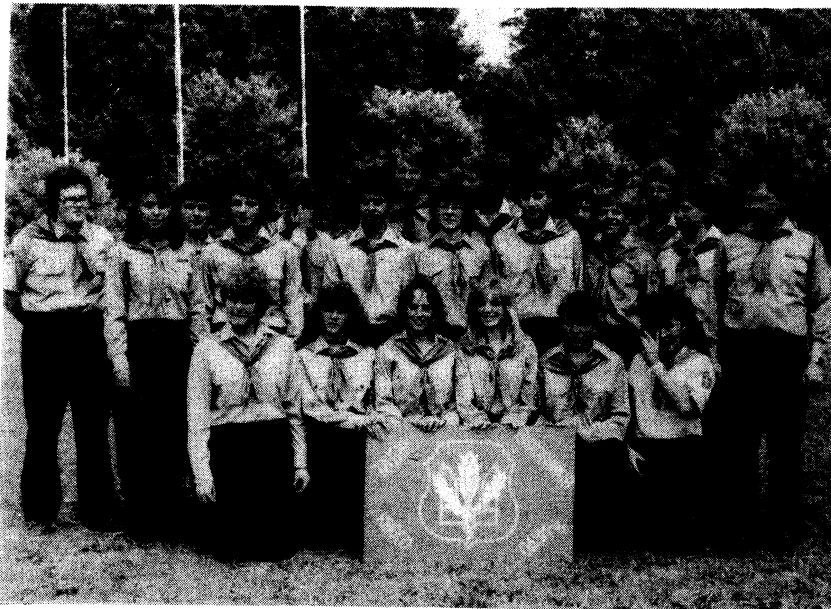
Ваші інструктори, як і Команда Табору, старалися зробити ваше перебування тут, якнайприємнішим і старалися передати вам знання, та влити в ваші серця почуття обов'язку й патріотизму.

Я високо їх оцінюю, а з вашого тут перебування виношу найкращу оцінку. Дорогі, молоді, виховники! Сьогодні є час, як ніколи, – бути молодим людям українського роду, а особливо організованим в ОДУМ-і, чуйними, добре поінформованими, і цю чуйність і знання ви одержали. Відтепер ви будете передавати цей дар молодшим.

Будьте ж свідомі й вірні ідеї ОДУМ-у, любіть свою організацію, шануйте ваш провід, любіть далеку, але рідну нам Україну, Рідну Церкву і Народ, і працюйте для них.

Нехай в цьому допоможе вам Бог!

о. прот. В. Метулинський

Учасники і команда 21-го Табору
Виховників ОДУМ-у
Оселя „Україна“, липень 1987 р.

Дорогі друзі!

Вітаю Вас з успішним закінченням 21-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у.

На цьому таборі Ви мали нагоду розвивати ваші фізичні і розумові здібності. Я надіюся, що Ви всі скористали з цієї нагоди і навчилися не тільки про ОДУМ, як виконувати обов'язки виховника Юного ОДУМ-у, але і про самих себе.

Бажаю Вам всього найкращого в науці, праці в ОДУМ-і та побачення в наступнім році.

З одумівським привітом,

Александр Непрел,
СВУ — Заступник Коменданта

Дорогі друзі!

Вже ось двадцять один років з'їжджається молодь з Канади і США, щоб вчитись як виробити шляхетні прикмети людини. Через табори Виховників перейшли сотки чудових юначок і юнаків.

Виховників — вітаю з успішним закінченням другого року програми табору Виховників. Бажаю вам успіхів у праці з юнацтвом, і щоб скоро стали в ряди провідників.

Виховників-кандидатів вітаю з успішним закінченням першого року програми табору Виховників. Сподіваюся бачити вас на другий рік!

Щастя Вам Боже!

Наталія Павленко, СВУ, Писар Табору

Дорогі друзі!

Я трохи запізнився на 21-ий Табір Виховників, але я думаю, що я ще багато навчився про всіх таборовиків. Мені було дуже приємно працювати з учасниками цього табору, бо вони розуміли, що я хотів від них і вони не робили мені проблем. Я ба-

жаю, щоб всі учасники табору колись стали добрими виховниками в ОДУМ-і, і також були колись членами команди Табору Виховників.

Я знаю, що я ще колись прийду назад як бунчужний на цей табір, і я буду старатися стати ще кращим бунчужним.

Всього найкращого,

Тарас Федоренко ВЮО — Старший Бунчужний

Дорогі друзі і подруги!

21-ий Табір Виховників був для мене як бунчужної надзвичайно корисний. Минув тільки один рік від того, коли я була учасницею на Таборі Виховників, а цей рік я працюю в команді як старша бунчужна. Це була для мене велика зміна. Всі учасники тяжко працювали і я хочу їм побажати всього найкращого в майбутньому.

З одумівським привітом,

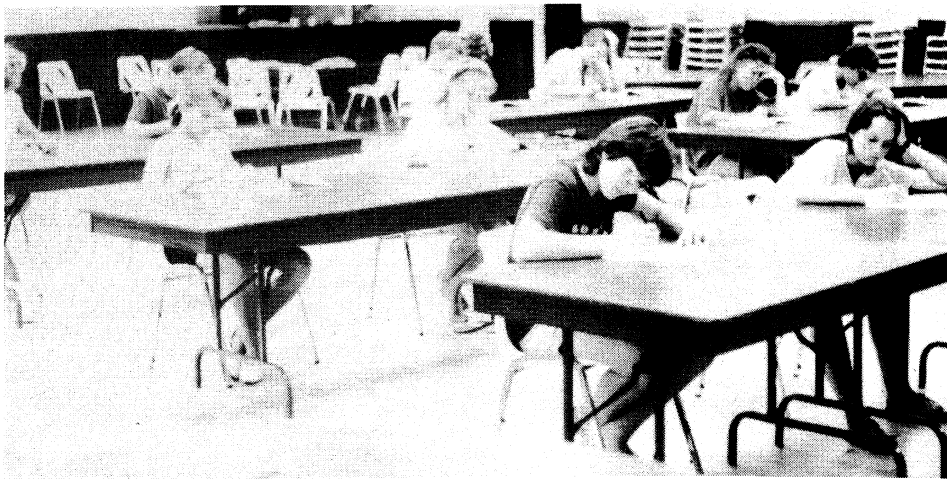
Ліза Джансон ВЮО — Старша Бунчужна

ТАБОРЯНИ ГОВОРЯТЬ

Багато навчилися

Мені цей табір подобається. Ми багато навчилися з наших гутірок і я думаю, що це нам допоможе не тільки на таборі у вихованні і навчанні дітей, але також у нашому житті. Цей табір є дуже корисним для усіх українців і одумівців. Наші гуртки були дуже добрі і цікаві і наша команда була гарна і розумна. Їжа у таборі була дуже, дуже добра і я сердечно дякую кухаркам обох тижнів.

Я сердечно дякую усій команді за їхню щирю працю і я думаю, що за цей час, що ви мали організувати табір, ви дуже добру працю зробили. На кінець, я дуже радий, що приїхав на цей табір і ра-

Учасники 21-го Табору Виховників пишуть іспити. Оселя „Україна“, липень 1987 р.

дий, що я навчився так багато.

Юрко Педенко

Мав добрих приятелів

Цього року на виховному таборі, (це мій другий рік) на мою думку було багато різниць від останнього року, у кращі і гірші сторони. Мені подобалося, що цього року був табір на оселі „Україна“ у Лондоні. Також було більше людей на таборі — було 18. Що я не любив було те, що не було мандрівки. Минулого року, найкраща точка табору була мандрівка. Я любив би більше спортів але мав дуже добрих приятелів тут і на загал табір подобався.

Андрій Костинюк

ДУМКИ УЧАСНИКІВ ПРО ТАБІР

Комендант	— може знайти найменшого шпигуна. Дід Мороз. Де комендант?
Заст. Комен.	— строгий, любить давати кари.
Писар	— добре грає у відбиванку, розумна, дає добрі гутірки.
Бунчужний	— їсть багато, найприємніший на світі, спортсовець, тихий, допомагає.
Бунчужна	— красуня, Ведмедик, дуже гарна, мила, допомагає.
Андрій Карпенко	— чорнявий, спокійний, послідовний.
Андрій Костинюк	— не може спати вночі.
Андрій Шрубович	— загубив жабу, гарний, старається.
Віктор Педенко	— майбутній голова ЦК, спортсовець.
Микола Ємець	— смішний, інструменталіст.
Микола Жидовка	— тихий, говорить більше вночі як вдень.
Юрко Скиба	— я хочу твої завдання.
Юрій Педенко	— гетьман Юрій, гарний хлопець.

Гриць Полець

Ярослав Дідошак

Ярема Дідошак
Маркіян Остапчук

Люба Буцька

Леся Павленко

Олена Ємець
Софійка Костинюк
Оксана Посіва
Леся Метулинська

— „що там на столі“?, веселий.
— тихий, милий, любить прибирати.
— тихий, добрий спортсовець.
— самотній „німець“ в ОДУМ-і.
— дуже тонка, гарна, розумна, добра приятелька.
— любить вишні, гарна, смішна дівчина.
— мир і любов.
— красуня, гарна дівчина.
— гарна, тоненька дівчина.
— все бачить, все чує, все розкажує.

ПОДЯКА

Учасники 21-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у висловлюють свою подяку Корпорації „Україна“ на чолі з її президентом паном Борисом Яремченком за те, що уможливили нам таборувати на цій прекрасній оселі.

Дякуємо також управителеві оселі Миколі Метулинському за його постійну поміч.

Без їжі ми тут довго не прожили б. Тому наша подяка нашим кухаркам, паням. Блощинській, Карпенко і Когута.

Дякуємо також нашим обозним; за перший тиждень панові Миколі Гаврилюку, а за другий — панові Василеві Карпенку.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Написали учасники 21-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у на оселі „Україна“, що тривав від 27 червня до 11-го липня, 1987 р.

Вш. п. редакторе!

Мені подобається ваш журнал. Я так багато не читаю, але коли можу, читаю. В нім є багато гарних статей. Мене цікавлять теми про бандуру.

Оксана Посіва

Учасники 21-го Табору Виховників ОДУМ-у будують ватру. Оселя „Україна“, липень 1987 р.

Дорогі Редактори!

Я пишу до Вас про жарти в „Молодій Україні“. Я думаю що не треба таких жартів що ніхто не розуміє. Треба такі жарти що діти можуть розуміти.

Андрій Карпенко
3 червня 1987 р.

Дорогий редакторе!

Мені дуже подобається як діти виглядали на обкладинці „Молодої України“ за вересень, 1963 р. Цікаво бачити що таборовики мали інакший стиль волосся як ми маємо тепер і що носили такі дивні окуляри.

Гриць Полець

Дорогий Редакторе!

Мені дуже сподобалась стаття „Золотий Ювілей Михайла і Тетяни Педенків“ яку написав д-р Ю. М. Криволап у лютневім числі журналу.

Про таке потрібно більше писати щоб люди знали що пережили наші старші люди. Я думаю що це цікаве усім.

Юрій Педенко

Дорогий п. Редакторе!

Мені дуже подобалися знімки із зустрічі в Детройті, США минулого року, що були в квітневім числі „Молодої України“ Так чудово бачити товаришів своїх що були зі мною на зустрічі. Бажаю Вам всього найкращого.

З пошаною,
Ярема Дідошак
3 липня, 1987 р.

Дорогий Пане Редакторе!

Мені дуже подобаються в журналі вірші. Вони прекрасні. Я люблю читати і декламувати і казати вірші і колись як виросту буду також писати вірші.

Мені подобається ваша сторінка Юного Одумівця та гумор. Але чомусь не досить гумору. Я дуже люблю ваші знімки з одумівських таборів — тільки треба багато більше (із мене). Статті досить цікаві але треба щоб вони були коротші і ще цікавіші.

Віктор Педенко (мол.)

Дорога Редакціє!

Мені подобається ваша сторінка Юного ОДУМ-у тому що я можу бачити що інші одумівці мого віку думають і які їхні думки про щоденне життя. Вона не є дуже серйозна, а знімки гарні.

Софійка Костинюк

Вш. Редакторе!

Я дуже люблю Ваші інформативні статті. Вони є цікаві. В кожному журналі є написано на різні теми. Я люблю читати біографії людей. Ваші знімки є смішні і цікаві. Я також дуже люблю читати цікаві вірші.

Леся Павленко

Дорогий Редакторе!

Як Ви знаєте, Едвард Нижник їздить до українських громад по цілій Канаді в справі його тестя Івана Дем'янюка. Він тут до нас приїжджав до Лондону дати свою промову. Вона була дуже цікава і я багато скористала з промови. Я дуже дякую панові Нижникові за його інформацію і бажаю успіху панові Дем'янюкові.

Леся Метулинська

Дорога Редакціє!

Я люблю читати Молоду Україну. Я багато навчаюсь коли читаю ваш журнал. Я думаю що ба-

гато помагає українській молоді коли пишете статті про ОДУМ і табори.

З пошаною,
Ярослав Дідошак

Дорога Редакціє!

Недавно Ви надрукували статтю Тараса Ліщини про зустріч деяких ОДУМ-івців на новий рік на оселі „Україна“ в Лондоні. Я був там присутній і провів дуже гарно час разом із моїми українськими приятелями.

Я думаю, що було б варто організувати кожен рік ОДУМ-івську забаву на новий рік. Мені було приємно що Ви помістили той допис.

Маркіян Остапчук

Дорогий Редакторе!

Я прочитав статтю про Григорія Китастого. Дуже цікава. Я ніколи не читав „Молоду Україну“ аж поки мені дала Команда 20-го Табору Виховників в 1986 році. Спочатку я не хотів читати. Але коли почав читати я не міг перестати поки не загнув. Тепер я цікавлюся цим журналом.

Андрій Шрубович

Дорогі Редактори!

Ви маєте багато дуже цікавих знімок у вашім журналі. Я бачив багато знімок з приятелів моїх, але нема знімки з мене. Я вишлю вам знімки з виховного табору на яких і я є.

Юрко Скиба

Дорогий Редакторе!

Під час виховного табору погода у Лондоні була дуже погана. Майже кожен день був хмарний. Тому я був у депресії.

Микола Ємець

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у

„МОЛОДА УКРАЇНА“

з радіовисильні
СНІН НА ХВИЛЯХ АМ 1540
в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:
Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

НАСЛІДКИ 10-ГО КОНКУРСУ МОЛОДЕЧОЇ ТВОРЧОСТІ В АВСТРАЛІЇ

У неділю, 16-го серпня, 1987 р., в Ессендоні, біля Мельборну, відбулося засідання Жюрі 10-го конкурсу молодечої творчості, який проголосив Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні. Надійшло 8 творів: 3 з Вікторії і 5 з Нового Півд. Велзу (Австралія). Розглянувши згадані твори, Жюрі у складі Зої Когут, Божени Коваленко, Невана Грушецького, під головуванням Дмитра Нитченка ухвалило нагородити такі твори:
Молодша група — від 12 до 17 років.

1. Першу нагороду в 100 доларів одержала учениця Братської школи в Лідкомбі (НПВ) **Юля Кузьмич, 15 років** (псевдо — Фіялка) за оповідання „Чому це так?“

2. Другу нагороду в 60 доларів дістав студ. укр. школи в Параматті (одинадцятий рік) **Марко Кульчицький, 16 років** (псевдо — Петро Кучерявий) за опов. „Сон“.

3. Третю нагороду в 30 дол. дістала **Катруся Коцюмбас, 15 років**, (псевдо — Незабудька) за оповід. „Пригода в австралійській школі“.

Середня група — від 17 до 21 року.

1. Першу нагороду в 100 дол. дістала студ. середньої школи (гайскул) при Мельб. університеті **Ксеня Савчак, 17 років**, (псевдо — Настя Бліхарська) за оповід. „Похорон“.

2. Другу нагороду в 60 дол. дістав студ. третього курсу славистики в університеті ім. Монаша **Петро Савчак, 20 років** (псевдо — Андрій Чорний) за твір „Між сном і пробудженням“.

3. Третю нагороду в 30 дол. дістала **Надя Намурен, 20 років** (псевдо — Надія) за гумористичне оповід. „Смачні українські вареники“.

4. Теж Третю нагороду одержала студ. 3-го курсу україністики при університеті ім. Монаша **Ліяна Сліпецька, 20 років**, (псевдо — Степова квітка) за оповідання „Подорож у незнане“.

Старша група — від 21 до 25 років.

1. Другу нагороду в 60 дол. дістала дентистка шпиталю в Сідней **Леся Ільків, 23 роки** (псевдо — Міка), за нарис „Подорож до Фіджі“.

Літературно-мистецький клуб ім.
Василя Симоненка в Мельборні.
Подає Голова Жюрі Дм. Нитченко

**СКІЛЬКИ Ви приклали старань,
щоб ОДУМ у Вашому місті
був активнішим?**

Л. М.

СУПЕРЗІРКА СВІТОВОГО ФУТБОЛУ — „ДИНАМО“ КИЇВ

Спортивне життя Європи є рішуче здоміноване через футбол. Під цією назвою слід розуміти не північноамериканську гру (до речі, зовсім у Європі не відому), а це, що тут називають „соккер“. Тільки футбольні перемоги дають справжню славу й популярність. Сприяє тому розбудована система змагань за різні першости — за Чашу чемпіонів Європи, Чашу вигравших чаші, Чашу Федерації футболу Європи, Суперчашу Європи (а потім світу). Це — для клубних команд. А є ще чемпіонат Європи і чемпіонат світу — для національних. Одно слово — мережа так розбудована, що, завдяки телебаченню, команди часто перемагаючи стають привичними гістьми в більшості європейських домів.

У 1986 році суперзіркою футбольного світу була команда зі столиці України — „Динамо“. Подібний злет українські футболісти переживали у 1975 році, але минулорічний перевершив усе дотеперішнє.

Впевнено здобувши Чашу СРСР, українські спортсмени вступили напровесні '86 у змагання з європейськими клубами. Перемігши кіпрійців і чехів, у півфіналі українці зустрілися з австрійцями з „Рапід“ Відень. Перемога в гостях з рахунком 4:1 — це вже не абияка подія. Але Європа „ахнула“ не від того, але від гри, яку продемонстрували українці — широкої, замашистої — але гостро здисциплінованої; радісної, молодечої і по-інженерському продуманої (не випадково в тренера В. Лобановського також інженерська освіта).

У Відні була однак, вживаючи театральну термінологію, тільки перша дія. Другу розіграло „Динамо“ у фіналі змагань, маючи за суперника еспанський „Атлетико“. На очах десятків мільйонів глядачів українці безапеляційно розправилися з суперником, вигравши 3:0. Цінна чаша вдруге попала на Україну.

Тут слід нагадати, що відбулося це напередодні чемпіонату світу з футболу, який мав проходити в Мехіко. І тут сталося щось нечуване в історії світового футболу. Федерація СРСР рішає за два тижні перед початком чемпіонату, що збірна команда СРСР на тлі „Динамо“ представляється так нікчемно, що краще буде, коли „необ'ятний“ Союз заступатимуть в Мехіко футболісти українського „Динамо“! Сенсація була такою великою, що хоч на футбольних полях Мехіко українці бігали у футболках з написом „СССР“, то тільки випадковий глядач не знав, що це представники одного клубу — київського „Динамо“. Та не сенсація була причиною невпинної уваги до наших футболістів. Справжнім її мотором знову таки стала гра команди на зеленому майданчику. Третя дія динамів-

ської епопеї '86 відбувалася цим разом на очах вже соток мільйонів глядачів у всьому світі. І знову українці задемонстрували гру, про яку без захоплення не можна було говорити. Саме гра стала найбільшим достоїнством наших спортсменів на цьому чемпіонаті. Починаючи від першого матчу, в якому розторожили угорців з рахунком 6:0, а кінчаючи програшем 3:4 бельгійцям у 1/8 фіналу, футболісти „Динамо“ безупинно демонстрували гру, що приваблювала скорістю, вигадливістю, технічною майстерністю, а при тому великою коректністю. Недарма матч з бельгійцями Світова федерація футболу записала на відеострічку з метою пропагувати ним найвищі достоїнства футболу зокрема, а спорту взагалі. Наші футболісти програли, але, побіч команди Данії, яка теж у тому турі вибула з турніру, лишилися в пам'яті вболівальників неформальними переможцями за радість гри, радість її споглядання і зрозуміння краси та чеснот спорту. А він — спорт — на щастя такий, що й переможців у ньому судять, а переможці в хвалі відійти можуть. Підтвердили це підсумки футбольного сезону. Міжнародні спортивні спостерігачі повні віддали честь і хвалу українським спортсменам. Найкращим футболістам Європи в класифікації найпрестижнішого журналу „Франс Футбол“ став нападаючий „Динамо“ Ігор Беланов. Він набрав 84 точок і аж на 22 випередив короля стрільців Мехіко '86 англійця Лінекера. А в анкеті англійського журналу „Борд соккер“ Ігор був визнаний другим гравцем світу, поступившись тільки легендарному Марадоні. Також одна лише Аргентина (чемпіон світу) випредила СРСР (тобто „Динамо“ Київ!) — і то всього на 0,04 відсотка голосів — серед найкращих команд світу. Тренер „Динамо“ В. Лобановський названий був другим тренером світу. Ця злива міжнародних нагород і загального призначення красномовно говорить про величезний успіх спортсменів зі столиці України. А ще додаймо, що повернувшись з Мехіко, динамівці виграли дуже сильні турніри в Іспанії та перемогли — хоч уже виснажені фізично й психічно — свіженькі команди в чемпіонаті СРСР, ставши в 12-те чемпіоном. Це також рекорд, бо жодна інша команда стільки разів не перемагала.

Отже, 1986 рік — це рік чи не найбільших успіхів українського спорту. Годиться знати й використовувати це нам у діяспорі.

А 14-го червня цього року „Динамо“ Київ виграло Чашу СРСР за 1987 рік, перемігши „Динамо“ Мінськ.

З ЖИТТЯ ОДУМ-У

МІННЕСОТИ

КОЗАЦЬКИЙ ВЕЧІР відбувся 30-го травня з надзвичайно добрим успіхом. Управа ОДУМ-у цим бажає висловити щиру вдячність друзям-одумівцям, які вклали так багато праці і старань, щоби зробити цей вечір успішним, як також і топівцям, які допомогли в цьому. Управа ОДУМ-у також дивується, чому деякі з наших батьків-топівців не показалися на козацький вечір. Невже вже перестали бути козаками?

**

ДО ГАРВАРДУ на літні Курси Українознавства в цьому році їздили: Ліда Ярмулович, Сося Лиса, Ліда Попель, Катя Лютаревич, Христя Прокопюк. Чуємо, що всі вони є дуже задоволені своїм рішенням. Бажаємо їм дальших успіхів.

**

На КУРС ВИХОВНИКІВ Юного Одуму їздив Гриць Полець. На літній відпочинковий табір ОДУМу в Лондоні/Канада їздили, Оля, Наталка і Галя Яр, Тіна Грива і Алекс Коноплів. Після відпочинкового табору вони всі відбули два тижні Кобзарського табору.

**

В НЕДІЛЮ, 12-го липня відбувся ПІКНІК ТОПУ і ОДУМу в хаті та садибі Світлани Павлової.

**

В ЦЬОМУ РОЦІ були наступні градуанти з Колледжів: Петро Глоба, Віктор Глоба, Павло Гайовий (в 1986) Марійка Голуб. Гратулюємо їх всіх і бажаємо багато щастя в прокладанні своєї дороги в життя. (Якщо якихось градуантів тут не вмісне пропущено, вибачайте! Прошу подати до Інформатора)

**

ЧУЄМО, що Михайло ЛЮТАРЕВИЧ заручився з Варварою Фальковською. Гратулюємо з цим великим кроком в житті. Весілля плянується на травень 1988 р.

**

В ЗВ'ЯЗКУ з підвищенням на праці в АТ-Т Богдан ЛИСИЙ тимчасово переїхав на працю до штату

Нью Джерсі, місто Парсіпарі. Гратулюємо з прогресом і бажаємо успіху. Друзів з Нью Джерсі просимо не забувати Богдана.

**

Павло ГАЙОВИЙ переїхав на працю в фірмі Дженерал Динамік в штаті Конектікат. Вітаємо з успіхами і бажаємо ще більше на новій праці.

**

ВИСЛОВЛЮЄМО щире співчуття Ванді БАГМЕТ і її родині в зв'язку зі смертю її любимого батька. Тяжкі часи час від часу приходять до нас всіх і ми розуміємо добре болючі переживання в таких моментах. Треба кріпитися і не здаватися.

**

Чуємо, що наш друг-топівець Віктор БАГМЕТ перебуває в шпиталі. Бажаємо йому скорого видужання і повернення до активної праці і свого товариства. Тримається, Вікторе!

**

Плянується видання Альманаху ОДУМу ч. II. Хто має фото-знімки з праці ОДУМу Міннесоти починаючи від 1967 року, просимо переслати їх О. Полецю.

**

Зіна Полець успішно закінчила Міннесотський університет в ділянці Інтернаціонального Фінансування і Маркетинг. Гратулюємо Зіну з цим важливим здобутком в житті. Тепер Зіна виїхала до Іспанії, де буде працювати за своїм фахом в м. Барселона. Бажаємо приємного перебування і успіху в праці в цій прекрасній країні.

**

Марко Сидоренко працює над здобуттям докторату в ділянці біо-медицини при Гопкінс університеті в Балтіморі і вже успішно перейшов перші екзамени до здобуття цього високого наукового звання. Гратулюємо Марка і бажаємо дальших успіхів. До речі Марко недавно відвідав Міннеаполіс і разом з Наталкою Лисою та Галею Хоролець відвідали Сіблей Парк. Сентиментальні почування, га! Новини звітні: нові виходки і досить чисті(!) також лавки сидіння кругом ватри.

Чуємо, що А. Павлов пробиває собі дорогу в Голлівуді. Недавно в журналі „Сінгельс“ появилася стаття про нього, а на титулярній сторінці журналу — його фотографія (звичайно з дівчиною!). Гратулюємо і бажаємо успішних кроків все вище і вище. Його сестра Тамара закінчила пара-легаль школу і працює в адвокатській фірмі.

**

Повернулися щасливо з подорожі в Україну: Іван Сидоренко і Оксана Колесніченко. Подорожі повні вражень, пригод і напружень. Цікаво почути більше деталей.

(Інформатор ОДУМу у Міннесоті)

Дім ОДУМу прикрашується

В 1984 році філія ОДУМу Чикаго придбала собі від Пласту дім в українській околиці на вулиці Чикаго. Пласт купив собі більший дім зараз побіч, і тепер Пласт і ОДУМ розділяє лише обнесена високим плотом спортова площа, якою користуються обидві організації. З східного боку дому ОДУМу лежить без вжитку велика обнесена плотом площа, яку деколи, під час імпрез, вживає ОДУМ для паркування авт. Власник її український підприємець, дім якого ззаду дому ОДУМу. Цю східну частину дому, яка простягається на півбляка, видно здалеку.

Скульпторку-малярку Линн Така, яка працює для міста, зацікавила ця одумівська стіна, щоби на ній намалювати картину-панораму різних національностей, що живуть в тій околиці, відображуючи на ній їх життя, культуру, традиції та побут. Їй допомагали учні та студенти, яким місто дає працю на літній сезон. Стіну вона вже приготувала для картини і вже на найбільш видному місці намалювала українські соняшники та українську дівчину в народній строї. Праця над цією великою картиною триватиме близько трьох місяців. Відкриття її з участю містечьких одиниць мало б відбутися в кінці жовтня.

Ол. Сергієнко

БЛ. ПАМ'ЯТИ ПАРАСКЕВІЯ І. ДРОЗД

(Некролог)

З волі Божої, 11-го липня цього року відійшла з цього світу мама, бабуня, прабабуня **бл.п. Параскевія І. Дрозд**. Народилася покійна в Україні в 1908 році в хліборобській родині, в якій праця була найвищим ідеалом. Ця праця збагачувала людей, що з приходом до влади комуністів, стало для людей заможних їхньою загибеллю, бо, як відомо, комуністична влада в Україні відібрала від людей заможних усі людські права, проголосила їх поза законом та віддала на поталу та знущання місцевим сільським активістам-комуністам.

Ці страхиття пережила й покійна, будучи вже одруженою з Борисом Дрозд. У 1930 році її мужа Бориса, як заможного хлібороба, влада заслала на далеку північ до Архангельська, а вона хвора на скарлатину з двома малими дітьми (Оленка була ще немовлям, а Павлик хворий на скарлатину) залишилась без даху над головою та будьяких засобів на існування. Врятували від загибелі добрі люди, які крадькома допомагали їй, бо й це було заборонено комуністичною владою. По деякому часі Борисові вдалося втекти з заслання й він повернувся до родини, але був негайно схоплений агентами ГПУ й засланий на Далекий Схід до Владивостоку, звідки повернувся в 1937 році.

Та настав пам'ятний усім 1941 рік, який приніс страхиття Другої світової війни. Війна принесла знову страждання та голод, але відкрила європейські кордони й уможливила людям, хто був безневинно катований комуністичною владою в Україні, а тепер оказався на території окупованій німцями, шукати кращої долі в Західній Європі. Та всіх, хто подався на Захід, німці перехоплювали й забирали до себе на рабську працю. Ця доля не минула й сім'ї Бориса та Параскевії Дрозд. У Німеччині вони працювали на різних роботах до закінчення війни в 1945 році. По війні перебували в таборі ДП, а в 1948 році, в пошуках засобів на існування, були завербовані на працю до Тунісу, Північна Африка, де пробули три роки, а в 1951 році переїхали до Канади, до міста Торонта. Привітна Канада стає новою батьківщиною для Бориса та Параскевії Дрозд, а Українська Православна Церква ду-

ховою опікункою. Почалося нове життя для Параскевії та Бориса: вже мають свій дах над головою, діти повиростали, поодружувалися й мають свої сім'ї. Ніби все було таким затишним та лагідним, внуки радують серця дідуся та бабуні своїм щекотанням та гамором. Але, зрадлива доля снувала своє таємне сумне павутиння: несподівано від підступної хвороби серця відходить з цього світу Борис. Це сталося в 1975 році. І діти, і особливо мама це дуже тяжко пережили. Діти її належно заопікувалися нею, а особливо молодший син Ігор. Він прибудував до своєї хати окремих апартамент для мами й перебрав на себе опіку над нею, що ніби сприяло покращанню її фізичного стану після „строка“, який вона мала ще за життя мужа Бориса. Але це був лише її зовнішня вигляд і ніхто не знав, що творилося в її змученій душі, які думки воліли її прискорбною психікою. Проїшов деякий час і з нею знову повторився „строк“, але цим разом у тяжкій формі: вона втратила мову та можливість руху. Протягом майже чотирьох років пробула в шпиталі „прикована“ до ліжка. Діти, чергуючись, щодня відвідували її, все сподівалися якогось чуда, яке могло б оздоровити її. А в день свята Матері покійну додатково відвідала її внучка Міла Критюк зі своїм мужем Петром та їхніми чотирма дітками — правнуками покійної. Це був незабутній момент: коли до неї наблизилися її правнуки, в її очах появилось ніби якоесь сяйво блаженства... Але це була коротка мить і нею оволоділа знову сила її недуги.

Чуда не сталося, замість нього до неї з'явився її ангел-охоронитель і прийняв від неї її змучену душу. Похоронено тіло покійної на цвинтарі Норт Йорк у Торонті поряд з тілом її мужа Бориса. Тепер вони обоє разом, обоє вдома...

Після похорону діти покійної влаштували в домі Ігоря тризну по ній. На тризні було багато людей різного віку, які шанували покійну та її мужа за їхнього життя і з не меншою мошаною ставляться до їхніх дітей.

Родина Покійної висловлює подяку о. Петрові Б. за всі похоронні відправи, пані В. Родак та хористам за відспівання панахид, а особливо шан. дякові катедри св. Володимира п. Радкевичу, який, сам перебуваючи в невимовному горі, співслужив з о. Петром усі похоронні відправи. Так само висловлює подяку всім хто вшанував пам'ять їхньої МАМИ

своєю присутністю, уквітчав домовину Покійної гірляндами вінків та квітів та увіковічнив її пам'ять своїми жертвами на „нев'янучий вінок“.

Т.Х.

П.С. Було зібрано пожертв на „нев'янучий вінок“ у сумі 1080 доларів. З них було призначено 765 доларів на розбудову Культурного Центру на катедральній оселі Київ, а 315 доларів на журн. „Молода Україна“.

Помер Ілля Мула

В суботу 22 серпня ц.р. помер від рака на 77-му році життя адвокат Ілля Мула в Чикаго. У вівторок увечорі в похоронному закладі Музики відбулася панахида, на яку прийшло багато друзів та знайомих. Поховано його в середу 26 серпня з української католицької катедри св. Миколая на церковному цвинтарі.

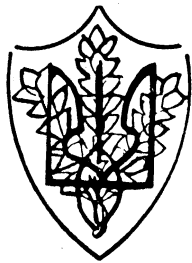
Д-р І Мула був активним в житті українських демократичних організацій та щедро фінансово підтримував Катедру українознавства при Гарварді, Енциклопедію українознавства, видання спадщини В. Липинського, Український національний музей в Чикаго, ОДУМ, радником і адвокатом якого він був впродовж багатьох років, та інші організації.

Деякий час він очолював Український демократичний клуб, заходами якого влаштувалися доповіді й зустрічі з різними „контroversійними“ особами, навіть з людьми з України.

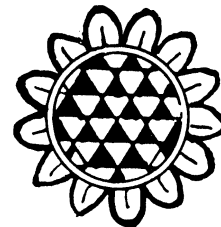
Під час вшанування Григорія Кистастого в 60-річчя Ілля Мула не побоявся очолити громадський комітет, який бойкотувало (власне вийшло з нього) певне середовище, бо довідалося, що Гр. Кистастий зустрічався з мистцями з Києва.

Залишив велику українську громаду (він самотній) і відійшов в інший світ цей чесний, спокійний, зразковий патріот-сборник д-р Ілля Мула, який радо й багато допомагав усім тим, що робили щось корисне українській справі, та допомагав молодим адвокатам ставати на свої власні ноги.

Ол. Сергієнко

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

З „ПОВІСТІ МИНУЛИХ ЛІТ“

В літо 992 пішов Володимир на хорватів. Коли ж повертався він з хорватської війни, прийшли печеніги на той бік Дніпра від Сули. Володимир виступив проти них і зустрів їх на Трубежі коло броду, де тепер Переяслав.

І став Володимир на цій стороні ріки, а печеніги на тій, і не насмілювалися ні наші туди перейти, ні печеніги сюди. І от приїхав князь печенізький до ріки, викликав Володимира і сказав йому:

— Виступи ти свого мужа, а я свого, хай поборються. Якщо твій муж кине мого на землю, то не будемо воювати три роки. Якщо ж наш муж кине твого на землю, то будемо навпаки — воювати три роки.

І розійшлись вони.

Володимир повернувся у свій табір і послав оповісників, а ті ходили й вигукували:

— Чи нема такого мужа, який поборовся б з печенігом?

І не знайшлося нікого.

На ранок приїхали печеніги і привезли свого мужа, а у наших — не було нікого. Зажурився Володимир і знов послав оповісників, щоб обійшли усе військо.

І ось прийшов до князя один старий дружинник і сказав йому:

— Князю! Є в мене дома один менший син. Я вийшов з чотирьох, а той дома залишився. З самого дитинства ніхто його ще не поборов. Одного разу я насварив його, коли він м'яв кожу, так він так розсердився на мене, що взяв ту волову й роздер її руками.

Почувши про те, князь дуже зрадив і послав по нього. І привели молодого кожум'яку до князя, і князь оповів йому все. Той відповів:

— Князю! Не знаю, чи зможу я поборотися з печенігом. Випробуй мене: чи нема у вас великого і сильного бика?

Бика винайшли, великого і сильного, роздратували його розпеченим у вогні залізом і випустили геть. Бик побіг повз людей, а хло-

пець схопив його рукою за бік і вирвав кожу з м'ясом, скільки захопила рука. І сказав йому Володимир:

— Можеш боротися з печенігом.

На ранок знов прийшли печеніги і стали викликати:

Де ж ваш муж? Наш ось уже готовий!

Печеніги виставили свого мужа: він був страшенно великий і лютий лицем.

Тоді виступив отрок Володимира. Побачивши його, печеніг засміявся, бо той був зростом і тілом середній.

І от розміряли місце між двома полками й пустили один проти одного борців. Вони зчепилися й міцно стисли один одного, і здушив отрок руками печеніга до смерті. І вдарив ним об землю.

Скрикнувши, печеніги побігли, і гналися за ними руські, сікли їх і прогнали геть.

Володимир вельми зрадив і заклав місто біля того броду, назвавши його Переяславом, бо тут переяв, тобто перейняв, славу у печенігів той кожум'яка — отрок.

Зробив його Володимир великим мужем і його батька теж.

З перемогою і великою славою повернувся князь у Київ.

Вересень

Скоромовки

Бабин біб розцвів у дощ.

Буде бабі біб у борщ.

Ніс Гриць пиріг через поріг,
став на горіх, упав на поріг.

Календар Слов'янських Імен

Бронислава — 3 вересня

Вячеслава — 28 вересня

Дам'ян — 27 вересня

Ростислав — 4 вересня

Група одумівців перед дефілядою на зустрічі ОДУМ-у Канади і США

Оселя „Україна“, 6 вересня, 1987 р.
Фото Ів. Корець

ТАМ, ДЕ ВЕРЕСЕНЬ В ДОЛИНІ

Там, де вересень в долині
З пензлем походив,
Стали сливи сині-сині
Скільки ж бо тих слив!

А маленькі дитинчата
Вибігли в садок,
Простягають рученята —
Не дістать сливок.

Тут вітрець розправив плечі,
Листям зашумів,
І солодких слив малечі
В кошик натрусив.

М. Чепурна

Народний Календар

Літо з дощами — осінь з грибами.
Якщо у вересні гримить грім, то буде довга і
тепла осінь.

Першого Вересня

Скочив з ліжка Гриць: — Матусю!
Чуєш — дзвоник. Час до школи!
Побіжу, бо запізнюся, —
я ж не спізнювався ніколи.
— То не дзвоник дзвонить синку, —
цвіркунець в кутку співає.
Та поспи іще годинку,
ще й семи немає!

Б. Чалий

ОДУМІВЦІ!

Присилайте матеріяли

про вашу діяльність!

Історичний Календар

1.9.1939	Початок Другої світової війни
9.9.1769	Народився Іван Котляревський, батько нового українського письменства
12.9.1875	Народився Олександр Кошиць, композитор і диригент
18.9.1640	Собор у Києві прийняв і одобрив „Ісповідання Православної Віри“ Митрополита Петра Могили
18.9.1864	Народився письменник Михайло Коцюбинський
21.9.1944	Помер у Вінніпезі Олександр Кошиць
22.9.1918	Відкрито в Києві Український Університет
29.9.1866	Народився історик Михайло Грушевський

До Школи

Ну, прокидайтеся, діти:
Ранок — до книжки пора!
Сонечко вліло залити
Все посереду двора!
Швидше вдягайтесь до школи!
Кращі прогаєте дні, —
Пізно вертати, — ніколи
Їх не завернете, ні!

П. Грабовський

Сторінку Юн. ОДУМ-у
оформив Василь Корець

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ!

Вш. пане Редакторе!

Добре що в червневому числі „Молодої України“ на обкладинці була знимка Данила Шумука довголітнього в'язня советських концентраційних таборів.

З пошаною,

Євгенія Блощинська
26 липня, 1987 р.
Лондон, Онтаріо

Пане Редакторе!

Журнал „Молода Україна“ мені подобається. Дуже я люблю читати все те що пишуть молоді, а також сторінку Юн. ОДУМ-у.

З привітом

Ольга Ющенко
Лондон, Онтаріо
14 липня, 1987 р.

Шановна Редакціє!

За фотографію Д. Шумука на обкладинці червеневого журналу, вам всім треба щиро потиснути руку, що я й роблю.

Т. Хохітва
Торонто, Онт.
Липень, 1987 р.

До
видавництва ОДУМ-у
„Молода Україна“
в Торонті.

Приємно, що журнал „МУ“ продовжує своє існування. Було б приємніше, якщо б Вам вдалось найти і приєднати таких молодих співробітників, які цікавляться студійними проблемами нашої молоді у країнах поселення українців у вільному світі, а також в Україні, — та й взагалі студійними справами молоді інших національностей.

Гадаю, що було б приємно читати інформації про „колишню“ молодь ОДУМ-у, що покінчила середні й високі школи та про їхні становища тепер в суспільному житті їхніх країн, а також їхню участь в ОДУМ-і та інших діях нашого організованого життя.

Думаю, що такі інформації справляли б приємність не тільки дотичним особам, а й батькам їхнім та дідусям і бабусям. Можливо, що такі інформації могли б деякій нашій молоді служити добрим прикладом.

Висловлюю респект і щиро вдячність за Ваш труд і бажаю Вам видержки та найкращих успіхів!

Іван Дубилко

Вш. Пане Редакторе!

Червнєве число „Молодої України“ прочитала від початку до кінця. Весь матеріал був добре підібраний. Гарне число. Хочу вирізнити поезії Віри Ворскло. Добре написані і суттєві, зокрема мені сподобався вірш „Життя це рух“. Також добре написаний і актуальний допис Віктора Ліщини.

З пошаною,
добр. Надія Метулинська
Лондон, Онтаріо
12 липня, 1987 р.

КРЕДИТОВА СПІЛКА „СОЮЗ“ — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошові перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розраховуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка „СОЮЗ“ яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтеся до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Tel. 763-5575

406 Bathurst St.
Toronto, Ontario M5T 2S6
Tel. 363-3994

9:30 ам-6:00 рм	Понеділок	12 noon-5:00 рм
9:30 ам-6:00 рм	Вівторок	10:00 ам-5:00 рм
9:30 ам-6:00 рм	Середа	10:00 ам-5:00 рм
9:30 ам-8:00 рм	Четвер	10:00 ам-5:00 рм
9:30 ам-8:00 рм	П'ятниця	10:00 ам-7:00 рм
9:00 ам-3:00 рм	Субота	9:00 ам-3:00 рм

**НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
«МОЛОДОЇ УКРАЇНИ»
ЖЕРТВУВАЛИ:**

Від Української Школи В Ошаві, Канада	\$100.00	На нев'янучий вінок бл. п. А. Шапки, О. і Л. Харченко, Етобіко, Онт.	\$25.00	Д. Наливайко, Ланкастер, США	\$10.00
Олександр і Марія Тронь, Летбридж, Алб., Канада	\$50.00	Склали друзі на входинах панства Ващенко, Лондон, Онт.	\$20.50	А. Дячук, Чікаго, Ілл., США	\$10.00
І. Стадніченко, Зах. Німеччина	50.00 нім. марок.	В. Скиба, Чікаго, США	\$20.00	В. Слободян, Міссіссага, Онт.	\$10.00
Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Олександра Антоненка, складаю на пресовий фонд Молода Україна" \$50.00.		І. Бабин, Тандер Бей, Онт.	\$10.00	М. Балдецький, Торонто, Онт.	\$10.00
Дружині Уляні та дітям Галині та Володимиру з Родиною висловлюємо глибоке співчуття. М.Д.Б., Філадельфія, Пен., США	\$50.00	О. Коновал, Арлінгтон Гайтс, Ілл. США.,	\$10.00	О. Карпенко, Детройт, США	\$10.00
О. Ющенко, Лондон, Онт.	\$40.00	О. Пічатковська, Сіятел, Ваш., США	\$10.00	Й. Вертишин, Сиракуз, Пн., США	\$6.00
П. Сарнавський, Монтреаль, Кв.	\$30.00	А. Степовий, Монтреал, Кв.	\$10.00	Г. Литвин, Торонто, Онт.	\$5.00
І. Дубилко Торонто, Онт.	\$25.00	О. Денесюк, Міссіссага, Онт.	\$10.00	Н. Кузьменко, Лондон, Онт.	\$5.00
		Ю. Колос, Торонто, Онт.	\$10.00	В. Калюжний, Лондон, Онт.	\$5.00
		В. Коновал, Чікаго, Ілл., США	\$10.00	І. Білик, Фенікс, Ар. США	\$5.00
		І. Шевченко, Лондон, Онт.	\$10.00	Т. Погуляй, Лорен, Ог. США	\$5.00
		Ол. Багнівський, Елкгарт, Інд., США	\$10.00	М. Лисенко, Гот Спрінгс, Ар. США	\$5.00
				К. Ліщина, Чікаго, Ілл., США	\$5.00

**УРДЦ, СУЖЕРО, ТОП і ОДУМ — під патронатом Комітету Українців Канади,
Відділ у Торонті запрошують Українську Громаду**

на

ПАНАХИДУ

за спокій душі світлої пам'яті

ІВАНА ПАВЛОВИЧА БАГРЯНОГО

у вісімдесяту річницю від дня його народження.

**Панахида буде відправлена в Катедрі Св. Володимира, 404 Бетерст вул.
Торонто, в неділю 18 жовтня 1987 року, після Служби Божої (12 година дня).**

**Після Панахиди — спільний обід у спортивній залі при Катедрі Св. Володимира,
де також відбудеться КОНЦЕРТ на пошану світлої пам'яті
ІВАНА ПАВЛОВИЧА БАГРЯНОГО — основоположника ОДУМ-у, СУЖЕРО, УРДЦ.**

У програмі:

**Доповідь про життя, творчість і політичну діяльність покійного ювілята прочитає
Микола Француженко — публіцист із Вашингтону;**

**Твори читатимуть: Валентина Родак, Маруся Наумчук, Зіна Прусаченко-Зубович,
Інас Омеляненко, Віктор Кошарний (мол.), Ліза Мачула.**

**Виступ Одумівського Ансамблю Бандуристів імени Гната Хоткевича,
під мистецьким керівництвом Валентини Родак.**

**Запрошуємо Українську Громаду масово прибути і своєю участю вшанувати
пам'ять українського поета, письменника, політика, суспільно-громадського діяча!**

Комітет

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

в США і Канаді

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

5302 Dundas St. W.
Toronto, Ont

INSURANCE FOR: FIRE: AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Тел: 239-7733

"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

ОСЕЛЯ

ОДУМ-у

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортові Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Залі оселі, з модерним кухонним устаткуванням та зі смачними українськими стравами приміщують 800 осіб, включно з новопобудованою залею „Полтава“, і надаються на різні імпрези. На оселі також є модерний будинок для таборування, який приміщує 50 дітей, великий модерний басейн та інші будинки. Оселею керує Рада Директорів. Голова — Б. Яремченко. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.